

[Axel Kristensen.]

Danmarks er ødelæggende. Derfor har Danmark ikke ønsket told, hvorimod høj told i et stort område ikke har nær den samme virkning.

Det er ikke Amerikas told, Amerikas importrestriktioner, der bestemmer prisniveauet i Amerika, fordi det hviler i sig selv. Derfor er alle disse betragtninger om, hvad denne told vil betyde for produktion og prisniveau, ganske uvæsentlige.

Jeg går ud fra — det må jeg have lov til — at alle i denne sal, måske med undtagelse af det kommunistiske parti, siger: Danmark kan ikke klare sig, uden at det under en eller anden form får adgang til et stort marked. Mulighederne for, at der bliver andet end fællesmarked, er små. Man vil fra visse sider prøve at udnytte dem, og hver især må handle ud fra sin overbevisning. Vi, som er enige med de øvrige partier om, at Danmark skal med i et stort marked under en eller anden form, siger, at faren ved at vente er betydelig, bl. a. af den grund, at hvis vi ikke tilpasser os, hvad der sker i fællesmarkedet, hvis vi om 2-3 år skal melde os, så må vi gøre et spring, og hvad vil det ikke sige, hvis vi over for England pludselig skal forhøje tolden meget, i stedet for at vi kunne have forhøjet den lidt i begyndelsen?

Hvis vi i dag melder os ind i fællesmarkedet, hvor meget skulle tolden over for England så stige? Ikke så forfærdelig meget. Vi ville let kunne kompensere ved lempelse af restriktionerne, således at vi i det første år overhovedet ikke stillede England ringere på det danske marked, selv om vi meldte os ind. Enhver må efter min opfattelse ganske klart mene, at Danmark og fællesmarkedet skal have en ordning for begge parters vedkommende. Det kan tage lidt kortere eller længere tid, og det kan tage lidt tid, indtil diskrimineringen gennem fællesmarkedet bliver så stærk, at den tvinger til en løsning, men hvis vi går ind nu, vil det ikke betyde nogen væsentlig diskriminering over for England, vi vil være i stand til at lempe restriktionerne også over for England; og inden den diskriminering, fællesmarkedet vil medføre, vil komme til at betyde noget nævneværdigt, vil England selvfølgelig have en aftale med Danmark. At England i den situation,

vi står i, skulle foretage sig noget over for et lille land som Danmark, der er blevet medlem af fællesmarkedet, er ganske usandsynligt. England står og skal forhandle med dette store marked og vil vel ikke begynde med at øve vold over for et lille land som Danmark.

Vi har blot ment, at hvis man venter, kan de, der anser det for forsvarligt at vente, tage ansvaret i denne sag. Det er ikke et angreb; de må handle efter deres overbevisning, men det må dog være således her i verden, at hvis man har den overbevisning, at nu begynder det at blive alvorligt og farligt at vente, må man sige til. Og hvis vi alligevel mener, at vi skal ind i det store marked og chancerne for andre markeder er meget små, tjener det ikke noget formål at prøve at fremstille det over for befolkningen, som om det er en stor ulykke at komme ind i fællesmarkedet. Man taler kun om besværlighederne, man taler ikke om, hvad det store marked vil betyde, muligheden for velstandsforøgelse. Amerikanerne har ikke højere levestandard, fordi de er dygtigere end europæerne, det er de på ingen måde, men vilkårene på det store marked giver mulighed for højere levestandard, og en sådan skal den danske befolkning have andel i.

H. K. Sørensen: At give en trekant besluttende evne er vanskeligt. Jeg kender lidt til det i praksis, når det drejer sig om enkeltpersoner, og jeg tænker mig, at der er gjort visse erfaringer i denne sal, når det drejer sig om de partier, vi i daglig tale benævner „trekanten“.

Det ærede medlem hr. Poul Møller skitserede den treenighed, der i hvert fald måtte være nødvendig, hvis en beslutning om en handlingslinje skulle tages i det høje ting, og det vil umiddelbart forekomme endnu sværere at få dette til at ske. I øvrigt mener jeg, at blot denne trekants nævnelse burde give genlyd ud over landet, fordi en sådan trekant i mere end én betydning ville være europæisk præget. Men det må gøre det lettere at få en sådan samling af kræfterne til at ske, at så at sige alle i denne sal under debatten har erkendt, at en handlingslinje må anlægges, og det må gøre det lettere, at befolkningen faktisk forstår — arbejdere lige så godt som